

7. Koskeeko Euroopan ihmisoikeussopimukseen (Rooman yleissopimus vuodelta 1950) liittyvässä pöytäkirjassa nro 1 olevassa 1 artiklassa määrätty omistusoikeuden suoja, joka on sisällytetty myös 7.10.2000 Nizzassa laaditun Euroopan unionin perusoikeuskirjan 17 artiklaan, myös viinien alkuperänimityksiin liittyviä immateriaalioikeuksia ja niiden käyttöä, ja estääkö näiden oikeuksien suoja näin ollen Euroopan yhteisöjen ja Unkarin tasavallan välisen viinien nimitysten vastavuoroista suojaa ja valvontaa koskevan sopimuksen (EYVL L 337, 31.12.1994) liitteenä olevaan kirjeenvaihtoon sisältyvien sellaisten määräysten soveltamisen, joita ei ole otettu itse sopimukseen ja joiden nojalla friulilaiset viininviljelijät eivät saa käyttää nimitystä "Tocai Friulano", kun otetaan huomioon myös se, etteivät Friulin viininviljelijät saa minkäänlaista korvausta tästä pakkolunastuksesta, se, ettei tätä pakkolunastusta voida perustella yleisellä intressillä, sekä se, ettei suhteellisuusperiaatetta ole noudatettu?
8. Jos Euroopan yhteisöjen ja Unkarin tasavallan välisen viinien nimitysten vastavuoroista suojaa ja valvontaa koskevan sopimuksen (EYVL L 337, 31.12.1994) ja/tai siihen liitettyssä kirjeenvaihdossa olevat määräykset todetaan lainvastaisiksi edellä esitetyistä kysymyksistä ilmenevin tavoin, onko asetuksen (EY) N:o 753/2002 (2) niitä säännöksiä, joiden nojalla nimityksen "Tocai Friulano" käyttö on kiellettyä 31.3.2007 jälkeen (19 artiklan 2 kohta), pidettävä pätemättöminä ja siis vaikutuksettomina?

(1) Annettu tiedoksi 23.11.1993.

(2) EYVL L 118, 4.5.2002, s. 1.

Landgericht Bochum 29.7.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa 1. Lisabeth Schulte, 2. Wolfgang Schulte vastaan Deutsche Bausparkasse Badenia AG

(Asia C-350/03)

(2003/C 264/28)

Landgericht Bochum, on pyytänyt 29.7.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 11.8.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa 1. Elisabeth Schulte, 2. Wolfgang Schulte vastaan Deutsche Bausparkasse Badenia AG, seuraaviin kysymyksiin:

1. Koskeeko muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa neuvoteltuja sopimuksia koskevasta kuluttajansuojasta 20 päivänä joulukuuta 1985 annetun neuvoston direktiivin 85/577/ETY (1) 3 artiklan 2 kohdan a alakohta

myös sellaisia kiinteistön ostosopimuksia, joita on pidettävä ainoastaan luottorahoitetun pääomasijoitusmallin osana ja joiden osalta sopimuksen tekemiseen asti käydyt sopimusneuvottelut tapahtuvat sekä kiinteistön ostosopimuksen että myös pelkästään rahoitusta koskevan lainasopimuksen osalta Haustürwiderrufsgesetzin (kotimyyntitilanteessa tehtyjen sopimusten peruuttamisesta annettu laki) 1 §:ssä tarkoitetussa kotimyyntitilanteessa?

2. Onko sellainen kansallinen lainsäädäntö tai sen tulkinta, jonka mukaan lainasopimuksen peruuttamisen oikeudelliset seuraamukset rajoitetaan vain lainasopimuksen purkamiseen myös sellaisten pääomasijoitusmallien yhteydessä, joissa lainaa ei ylipäänsä voida myöntää ilman kiinteistön hankintaa, suojelun korkeaa tasoa kuluttajansuoja-alalla koskevan periaatteen (EY 95 artiklan 3 kohta) sekä direktiivillä 85/577/ETY vahvistetun tehokkaan kuluttajansuojan periaatteen mukainen?
3. Riittääkö direktiivin 85/577/ETY 5 artiklan 2 kohdan mukaisen peruuttamisoikeuden suojelemiseksi lainasopimuksen peruuttamisen oikeusvaikutuksia koskeva sellainen kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan sopimuksen peruuttavan kuluttajan on maksettava rahoittavalle pankille takaisin lainasumma, vaikka lainan tarkoituksena on pääomasijoituskonseptin mukaan ainoastaan kiinteistön hankinnan rahoittaminen ja lainasumma on maksettu välittömästi kiinteistön myyjälle?
4. Onko sellainen kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan peruuttamisesta on seurauksena se, että kuluttaja on peruuttamisen jälkeen velvollinen välittömästi maksamaan takaisin siihen asti vielä kokonaan lyhentämättömän lainan markkinakorkoineen pääomasijoitusta varten kehitetyn konseptin perusteella, ristiriidassa suojelun korkeaa tasoa kuluttajansuoja-alalla koskevan periaatteen (EY 95 artiklan 3 kohta) sekä direktiivillä 85/577/ETY vahvistetun tehokkaan kuluttajansuojan periaatteen kanssa?

(1) Neuvoston direktiivi 85/577/ETY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1985, muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa neuvoteltuja sopimuksia koskevasta kuluttajansuojasta. EYVL, erityispainos 1985, 15/nide 6, s. 83.

Bundesgerichtshofin 9.7.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Elisabeth Mayer vastaan Versorgungsanstalt des Bundes und Länder

(Asia C-356/03)

(2003/C 264/29)

Bundesgerichtshof, on pyytänyt 9.7.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 18.8.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua Elisabeth Mayer vastaan Versorgungsanstalt des Bundes und Länder, seuraaviin kysymyksiin:

1. Ovatko ETY:n perustamissopimuksen 119 artiklan ja/tai direktiivin 92/85/ETY⁽¹⁾ 11 artiklan 2 kohdan a alakohdan sekä direktiivin 86/378/ETY⁽²⁾, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 96/97/EY⁽³⁾, 6 artiklan 1 kohdan g alakohdan kanssa ristiriidassa nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevan lisäturvajärjestelmän kaltaiset kansalliset säännöt, joiden mukaan naispuoliselle työntekijälle ei kerry hänen lakisääteisen äitiyslomansa aikana (tässä 16.12.1992–5.4.1993 sekä 17.1.–22.4.1994 välisinä aikoina) oikeutta eläkkeeseen, joka maksettaisiin hänelle kuukausittain siinä tapauksessa, että hän jää ennenaikaisesti pakollisen eläkevakuutusjärjestelmän ulkopuolelle vakuutustapahtuman (eläkeikä, työkyvyttömyys) toteuduttua, koska tällaisten eläkeoikeuksien syntyminen riippuu siitä, että työntekijä saa kulloiseltakin ajanjaksolta veronalaista ansiotuloa, mutta naispuoliselle työntekijälle äitiysloman aikana myönnettäviä etuuksia ei kansallisen lainsäädännön mukaan pidetä veronalaisena ansiotulona?
2. Päteekö tämä erityisesti, kun otetaan huomioon, että vakuutusetuuksien tarkoituksena ei – kuten pakollisen vakuutuksen voimassa ollessa vakuutustapahtuman satuessa maksettava työeläke – ole työntekijän turvaaminen vanhuuden ja työkyvyttömyyden varalta, vaan sillä on tarkoitus hyvittää hänestä pakollisen vakuutuksen aikana suoritettut maksut?

- (¹) Neuvoston direktiivi 92/85/ETY, annettu 19 päivänä lokakuuta 1992, toimenpiteistä äskettäin synnyttäneiden tai imettävien työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen kannustamiseksi työssä (kymmenes direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi). EYVL, erityispainos 1992, 5/nide 6, s. 3.
- (²) Neuvoston direktiivi 86/378/ETY, annettu 24 päivänä heinäkuuta 1986, miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen toteuttamisesta ammatillisissa sosiaaliturvajärjestelmissä. EYVL, erityispainos 1986, 5/nide 4, s. 83.
- (³) Neuvoston direktiivi 96/97/EY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1996, miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen toteuttamisesta ammatillisissa sosiaaliturvajärjestelmissä annetun direktiivin 86/378/ETY muuttamisesta. EYVL L 46, 17.2.1997, s. 20–24.

Euroopan yhteisöjen komission 19.8.2003 Itävallan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-357/03)

(2003/C 264/30)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.8.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Itävallan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehet ovat Euroopan komission oikeudellisen yksikön jäsen Denis Martin ja komission oikeudellisessa yksikössä kansallisena asiantuntijana työskentelevä Horstpeter Kreppel, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Itävallan tasavalta ei ole noudattanut työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelemisesta työpäivällä esiintyviin kemiallisiin tekijöihin liittyviltä riskeiltä

7 päivänä huhtikuuta 1998 annetun neuvoston direktiivin 98/24/EY (neljästoista direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi)⁽¹⁾ 14 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä eikä ainakaan ilmoittanut siitä komissiolle,

- 2) velvoittaa Itävallan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin täytäntöönpanon määräaika päättyi 5.5.2001.

(¹) EYVL 1998, L 131, s. 11.

Euroopan yhteisöjen komission 19.8.2003 Itävallan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-358/03)

(2003/C 264/31)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.8.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Itävallan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat komission oikeudellisen yksikön virkamies Denis Martin ja kansallisen virkamiesvaihdon yhteydessä komission oikeudellisen yksikön palvelukseen asetettu Horstpeter Kreppel, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Itävallan tasavalta ei ole noudattanut terveyttä ja turvallisuutta varten asetettavista vähimmäisvaatimuksista sellaisessa käsin tapahtuvassa taakkojen käsittelyssä, johon liittyy erityisesti työntekijän selän vahingoittumisen vaara (neljäs direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) 29 toukokuuta 1990 annetun neuvoston direktiivin 90/269/ETY⁽¹⁾ 9 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska ei ole antanut direktiivin täydellisen noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai ainakaan ilmoittanut näistä toimenpiteistä.
- 2) velvoittaa Itävallan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.